

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: V. Y. (dříve V. D., též V. S.)
narozený X, státní příslušník U.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Janem Vavříkem, MBA
sídlem Haštalská 760/27, Praha 1 – Staré Město

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství police Středočeského kraje
sídlem Křižíkova 8, 186 31 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2018, č. j. KRPS-332731-25/ČJ-2018-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Janu Vavříkovi, MBA, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v částce 11 917 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou s účinky ke dni 28. 11. 2018 domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná rozhodla o jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Podaná žaloba, v níž žalobce současně požádal ustanovení zástupce, neobsahovala žádný žalobní bod. Soud proto žalobci usnesením ze dne 29. 10. 2018, č. j. 42 A 12/2018-21, ustanovil zástupce, který dne 8. 2. 2018 žalobu v zákonné lhůtě doplnil. Kasační stížnost podaná žalobcem proti uvedenému usnesení byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 7 As 555/2018-15, zamítnuta.
3. Žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí o jeho zajištění § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce neuvedl nepravdivé údaje o své totožnosti, ani místě pobytu, neodmítl tyto údaje uvést a nevyjádřil ani úmysl neopustit území České republiky. Naopak výslovně deklaroval úmysl vycestovat. Důvody, na základě nichž byl zajištěn, tedy nemohou obstát. V této souvislosti žalobce uvádí, že splnil povinnosti, které mu byly uloženy trestním příkazem Obvodního soudu pro P. 10 ze dne 5. 7. 2018, sp. zn. 1 T 79/2018, a ve stanovené lhůtě opustil území České republiky. Je si vědom, že se svým návratem dne 2. 11. 2018 dopustil porušení právních předpisů, avšak motivem jeho návratu bylo pouze vyzvednutí osobních věcí, nikoliv dlouhodobé setrvání. Respektuje rovněž rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak nesouhlasí s omezením své osobní svobody. Dále namítá, že po dobu vyřizování náležitostí nezbytných k realizaci vyhoštění by mohl pobývat u některého ze svých přátel, které uvedl. Po propuštění ze zajištění by adresu pobytu ihned oznámil policii, na této adrese by se zdržoval a plně by s policií spolupracoval, čímž by byl naplněn smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Závěrem žalobce namítl „nevyváženost“ odůvodnění napadeného rozhodnutí, které podle něj obsahuje tendenční a účelová tvrzení. V odůvodnění jsou uváděny výhradně negativní skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, z nichž žalovaný dovozuje, že žalobce bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě rozsáhle popsala průběh správního řízení a skutečnosti zjištěné v jeho průběhu. V této souvislosti poznamenala, že žalobce podal dne 7. 11. 2018 žádost o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu byl dne 12. 11. 2018 vydán příkaz k ukončení jeho zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra dne 12. 11. 2018 rozhodlo o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a to do 25. 2. 2019. Toto zajištění nebylo prodlouženo a ke dni 11. 4. 2019 nebylo řízení o mezinárodní ochraně stále ukončeno. K uplatněným žalobním bodům pak uvedla, že při rozhodování vycházela ze zjištěného stavu věci, jak vyplývá ze shromážděných podkladů, a zkoumala, zda jsou splněny podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Byla prokázána existence vážného nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná vzala v úvahu i veškeré související individuální okolnosti žalobcova případu. Dne 19. 2. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o správním

vyhoštění žalobce na dobu jednoho roku, které nabylo právní moci dne 2. 3. 2018, a dále trestní příkaz, jímž byl žalobci uložen trest vyhoštění na dobu 18 měsíců, a žalobce se i přesto v době zákazu pobytu vrátil a nejméně od 2. 11. 2018 zde pobýval neoprávněně. Jeho tvrzení, že si z Polska přijel pouze pro osobní věci, aby následně s kamarádem odcestoval na Ukrajinu, není na místě. Tašku s osobními věcmi mu onen kamarád mohl přivést, čímž by se vyhnul neoprávněnému pobytu na území České republiky. Hrozilo vážné riziko, že by žalobce opět mařil výkon správního rozhodnutí, neboť v minulosti tak již činil, a nebyl proto důvod upustit od jeho zajištění. Žalovaná rovněž hodnotila, zda je možné aplikovat zvláštní opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného z žalobcova jednání vyplývá neochota podrobit se jakémukoliv opatření, které mu bylo v minulosti uloženo. Neposkytl záruku, že by se mělo jeho chování zásadním způsobem změnit a že se v budoucnu bude chovat podle uložených povinností. Závěrem žalovaná navrhl, aby řízení bylo ukončeno podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 20. 1. 2019, neboť zajištění již netrvá a omezení osobní svobody bylo ukončeno.

5. Správní spis žalované byl soudu předložen dne 12. 4. 2019. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl zajištěn na policejní služebně v Ř. dne 3. 11. 2018 v 19:00 hod., kde se nacházel kvůli prošetření podezření ze spáchání přestupku. Následným šetřením bylo ovšem zjištěno podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, neboť žalobci byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 7. 2018, sp. zn. 1 T 79/2018, uložen trest vyhoštění. Na základě toho byl se souhlasem státního zástupce zadržen pro účely trestního řízení. Dne 4. 11. 2018 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Žalobce při výslechu dne 4. 11. 2018 uvedl, že je ženatý a má dvě dcery. Rodina žije na Ukrajině. Do České republiky přicestoval dne 2. 11. 2018 z Polska, kde pobýval po soudním vyhoštění. Zpátky přijel, aby dal kamarádovi, který jel na Ukrajinu, tašku a odjel s ním. Přijel bez dokladu. Dále uvedl, že žil v P. v ulici R. Dřív bydlel v bytě, ale teď je v karavanu na stejné adrese. Karavan patří nějakému Ukrajinci, bližší informace však nezná a za bydlení nikomu nic neplatí. Dne 4. 11. 2018 chtěl odcestovat s kamarádem přes Polsko na Ukrajinu. Po nařízení trestu vyhoštění odcestoval hned do Polska, kde pracoval celý čas. Do České republiky přicestoval až 2. 11. 2018. Do Polska odcestoval, aby si vydělal nějaké peníze a vrátil se, aby si sbalil zbytek věcí a odcestoval s kamarádem domů na Ukrajinu. K dotazu, kde má doklad totožnosti uvedl, že cestovní pas mu byl odcizen 31. 12. 2017. Po soudním vyhoštění si nechal vystavit náhradní cestovní doklad na ukrajinské ambasádě a na něj vycestoval do Polska. Náhradní doklad mu byl ale v Polsku odcizen. Do České republiky se vrátil již bez cestovního dokladu. Měl v plánu si udělat na ambasádě v Polsku nový náhradní doklad a poté jet na Ukrajinu. Nevěděl o tom, že vyhoštění platí ve všech zemích EU, myslel, že platí jen pro Českou republiku. Dále uvedl, že kolem roku 2004 dostal poprvé správní vyhoštění asi na 10 let, protože neměl vízum. Po deseti letech z Ukrajiny opět přijel do České republiky, kde s ním bylo zahájeno další správní řízení a byl opět vyhoštěn asi na 1 rok. Neodjel však a při další kontrole policií dostal soudní vyhoštění, po kterém odjel do Polska.
6. Během dalšího výslechu dne 5. 11. 2018 žalobce vypověděl, že v minulosti vystupoval pod jiným příjmením. Jeho rodné příjmení je S., později je změnil na D., rok změny si však nepamatuje. Příjmení si změnil, aby se dostal do České republiky, neboť měl uloženo soudní vyhoštění, ale chtěl se vrátit. Bylo to kolem roku 2003. Zařídil si cestovní doklad na

jméno D. a české turistické vízum na 3 měsíce. Poté přicestoval do České republiky a zůstal zde dva, dva a půl roku. Pak byl v roce 2005 kontrolován policejní hlídkou, šel k soudu a dostal vyhoštění na 10 let do roku 2015. Poté vycestoval a po deseti letech na Ukrajině si v roce 2015 změnil příjmení na Y., aby mohl dostat vízum a cestovat do České republiky. Věděl, že na příjmení S. nebo D. by mu vízum nebylo vydáno. Polské pracovní vízum dostal na jeden rok a do České republiky přicestoval v roce 2015 za výdělkem. Pracoval po stavbách, na zahradách a na brigádách. Povolení k zaměstnání neměl. V lednu 2017 byl na policejní stanici v Ř. oznámit krádež batohu, ve kterém měl cestovní doklad na jméno Y. V té době pobýval v České republice nelegálně po uplynutí platnosti víza. Příjmení si změnil účelově, aby mohl cestovat do České republiky. Od roku 2015, kdy přicestoval na polské vízum, opustil Českou republiku opakovaně, když navštívil Ukrajinu. Nejprve zde pobýval na polské vízum, poté nelegálně. Rozhodnutí o správním vyhoštění i trestní příkaz si převzal osobně. Na základě trestního příkazu vycestoval. Náhradní cestovní doklad si nevyřizoval. Vycestoval do Polska kamionem, od července 2018 pracoval v Polsku bez dokladu totožnosti a víza. Do České republiky se vrátil 2. 11. 2018. Přijel do Ř., do maringotky, kde měl tašku s oblečením. Trest vyhoštění mu byl soudem uložen celkem třikrát, pokaždé na jiné příjmení, a to z důvodu že neměl vízum. V minulosti již žádal o mezinárodní ochranu na jméno D. pouze proto, aby zde mohl zůstat. Na azylovém středisku mu dali vízum, žalobce tam přestal jezdit a žádost byla zrušena. Dále uvedl, že nemá finanční prostředky na vycestování. Může si půjčit od bratra V. S., který v České republice pobývá na polské vízum, avšak neví kde. Část peněz, které si vydělal v Polsku, poslal na Ukrajinu, část si ponechal. Žádnou rezervu však již nemá.

7. Ve spise jsou dále založena rozhodnutí správních orgánů o vyhoštění žalobce a rozhodnutí trestních soudů, jimiž byly žalobci uloženy tresty vyhoštění.
8. Trestním příkazem Okresního soudu ve F.-M. ze dne 24. 7. 2002, č. j. 5 T 147/2002-24, byl žalobce pod jménem V. D. alias S. shledán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí, kterého se dopustil tím, že se zdržoval na území České republiky v období od 2. 6. 2002 do 9. 7. 2002, přestože mu bylo rozhodnutím ze dne 18. 2. 2002, č. j. SCPP-1-249/PH-OPK-3-2002, uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let, přičemž dne 28. 2. 2002 byl vyhoštěn přes hraniční přechod B. Žalobci byl uložen trest vyhoštění v trvání 5 let. Trestní příkaz nabyt právní moci dne 14. 1. 2003.
9. Trestním příkazem Okresního soudu P. – v. ze dne 23. 12. 2004, sp. zn. 1 T 284/2004, byl žalobce pod jménem V. D. alias S. shledán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí, kterého se dopustil tím, že se zdržoval na území České republiky od přesně nezjištěné doby do 21. 12. 2004, přestože mu byl trestním příkazem Okresního soudu ve F.-M. ze dne 24. 7. 2002, č. j. 5 T 147/2002-24, uložen trest vyhoštění. Žalobci byl uložen další trest vyhoštění v trvání 5 let. Trestní příkaz nabyt právní moci dne 23. 12. 2004. Žalobce byl vzat do vyhošťovací vazby a trest byl vykonán dne 16. 3. 2005.
10. Rozhodnutím žalované ze dne 19. 2. 2018, č. j. KRPS-58059-19/ČJ-2018-010022, bylo žalobci pod jménem V. Y. podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Doba k vycestování byla stanovena v délce 30 dnů.
11. Trestním příkazem Obvodního soudu P. 10 ze dne 5. 7. 2018, sp. zn. 1 T 79/2018, byl žalobce pod jménem V. Y. shledán vinným přechinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, kterého se dopustil tím, že se zdržoval na území České republiky nejméně dne

3. 7. 2018, přestože mu bylo rozhodnutím žalované ze dne 19. 2. 2018, č. j. KRPS-58059-19/ČJ-2018-010022, uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Žalobci byl uložen trest vyhoštění v trvání 18 měsíců. Dále byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 5. 7. 2018. Žalobce byl soudem vyzván k vycestování do 10. 7. 2018.

12. Ve spise jsou dále založena dvě závazná stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 4. a 5. 11. 2018, podle nichž je vycestování žalobce na Ukrajinu možné.
13. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci předáno dne 6. 11. 2018 v 10:51 hod., byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatovala, že z žalobcova jednání je zjevné, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť mu bylo rozhodnutím žalované ze dne 19. 2. 2018 uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku, které ovšem žalobce nerespektoval a nejméně od 2. 11. 2018 pobýval na území České republiky neoprávněně. Stejně tak nerespektoval trestním příkaz Obvodního soudu P. 10 ze dne 5. 7. 2018, kterým mu byl uložen trest vyhoštění na dobu 18 měsíců. Dále poukázala na shora uvedené trestní příkazy Okresního soudu ve F. – M. a Okresního soudu P.– v. Na základě těchto skutečností žalovaná konstatovala, že pokud by žalobce nebyl zajištěn, dále by mařil výkon jemu uložených opatření. Z jeho jednání plyne jasná neúcta k právnímu pořádku České republiky. Dále se žalovaná zabývala možností uložení zvláštních opatření. Opatření podle písm. a) nelze dle názoru žalované uložit, neboť existují pochybnosti, že by se zde žalobce zdržoval a hlásil změnu pobytu policii. Z jeho jednání plyne neochota podrobit se jakémukoliv opatření, které mu bylo v minulosti uloženo. Není dán žádný důvod se domnívat, že by se jeho chování mělo nějakým zásadním způsobem změnit tak, že by spolupracoval se státními orgány. Navíc žalobce jasně deklaroval při výslechu úmysl opustit území České republiky. Zvláštní opatření podle písm. b) není dle žalované možné, neboť žalobce vypověděl, že nemá finanční prostředky ani na vycestování a musel by si půjčit. Pokud žalobce nemá prostředky na vycestování, nemůže mít prostředky ani na finanční záruku, jejíž výše by nepochybně byla mnohem vyšší. Nelze uložit ani zvláštní opatření podle písm. c) neboť žalobce neskýtá záruku, že by plnil uložené povinnosti. Žalobce měl možnost požádat o pobytové oprávnění, což neučinil, a namísto toho opětovně přijel do České republiky. Dále žalovaná poukazuje na účelové podání žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2002, přičemž k této žádosti žalobce vypověděl, že ji podal pouze z důvodu setrvání na území České republiky. O vlastní výsledek tohoto řízení však neprojevil zájem a se správními orgány přerušil kontakt. Osoba, která opakovaně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku spolupráce s orgány policie. Žalovaná tak shrnula, že mírnější opatření by byla neúčinná a uložení zvláštních opatření je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Dále žalovaná odůvodnila i dobu trvání zajištění z hlediska předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Zároveň konstatovala, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by mohly bránit vydání nebo realizaci správního vyhoštění.
14. Téhož dne, jako bylo vydáno napadené rozhodnutí, rozhodla žalovaná o správním vyhoštění žalobce na dobu 5 let. Žalobce dne 7. 11. 2018 podal žádost o mezinárodní ochranu. Součástí správního spisu je také rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 11. 2018, č. j. OAM-292/LE-LE0-BA04-PS-2018, jímž byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; doba trvání zajištění byla stanovena do 25. 2. 2019. Téhož dne, tj. 12. 11. 2018 bylo ukončeno zajištění žalobce v režimu zákona o pobytu cizinců.

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po jejím doplnění splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť je neshledal nezbytným a žádný z účastníků jednání nenavrhla.
16. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud
- a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
 - b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,
 - c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
 - d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo
 - e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.
17. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
18. Podle § 123b odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců lze zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření
19. Soud v první řadě konstatuje, že nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, uveřejněným pod č. 16/2019 Sb., bylo s účinností od 21. 1. 2019 zrušeno ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců umožňující zastavení řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince v případě, že zajištění již bylo ukončeno. Uvedené ustanovení již tedy není součástí právního řádu a nelze jej aplikovat. Nadto soud odkazuje i

na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) z níž plyne, že uvedené ustanovení nebylo možné aplikovat ani v době jeho účinnosti pro rozpor s pravidly unijního práva (srov. usnesení NSS ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 – 43, a rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 – 20; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

20. Žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění. Důvodem k zajištění žalobce bylo dle odůvodnění napadeného rozhodnutí nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, což žalovaná odůvodnila zejména s odkazem na předchozí pobytovou historii žalobce a opakované nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění a soud uložených trestů vyhoštění. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Žalobce byl zadržen a následně zajištěn v době platnosti správního vyhoštění rozhodnutím žalované ze dne 19. 2. 2018 a trestu vyhoštění uloženého trestním příkazem Obvodního soudu P. 10 ze dne 5. 7. 2018. Již jen tato skutečnost svědčí o tom, že se žalobce nehodlá dobrovolně podrobit jakémukoliv opatření ukládajícímu mu povinnost opustit území České republiky a nadále se zde nezdržovat. Důvodné podezření, že by mohl mařit či vyhýbat se výkonu správního vyhoštění podtrhuje i jeho trestní minulost. Zjevně totiž nejde o první porušení povinností plynoucích ze správního vyhoštění nebo soudem uloženého trestního vyhoštění, kterého se žalobce dopustil, o čemž svědčí jeho trestní záznamy z minulosti, jak je uvedeno shora. I přesto, že byl žalobce opakovaně stíhán a odsouzen pro trestné činy maření výkonu úředního rozhodnutí, zjevně si z těchto odsouzení nevzal ponaučení, a nadále jedná v rozporu se svými povinnostmi. Žalobce zjevně hodlá setrvat na území České republiky i přes všechny uložené zákazy, pokud nebude jeho vycestování vynuceno. Tím spíše nelze očekávat, že by spolupracoval se správními orgány v průběhu řízení o správním vyhoštění. Ostatně z jeho vlastní výpovědi plyne, že již v minulosti v době, kdy s ním bylo vedeno trestní řízení ukončené trestním příkazem Okresního soudu ve F.-M. ze dne 24. 7. 2002 účelově podal žádost o mezinárodní ochranu, a to pouze z toho důvodu, aby se vyhnul následkům spojeným s výkonem tohoto trestního příkazu. O jeho záměrech dále svědčí i skutečnost, že si opakovaně v minulosti změnil příjmení jen z toho důvodu, aby zvýšil své šance na získání víza umožňujícího mu vstup na území České republiky, neboť podání žádosti pod jménem, pod nímž byl již vyhoštěn, by mohlo získání nového víza znesnadnit. Za daných okolností tak soud nemá pochyb o správnosti závěru žalované, že byl naplněn důvod zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť vskutku existovalo důvodné podezření, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž takový úmysl je zjevný z jeho dřívějšího jednání.
21. V tomto ohledu nelze přikládat podstatnou váhu ani žalobcovu tvrzení, že si do České republiky přijel pouze vyzvednout své osobní věci a poté hodlal ihned s kamarádem odcestovat na Ukrajinu (dle protokolu o výsledku ze dne 4. 11. 2018). Toto tvrzení vyvrací již jeho vlastní výpověď ze dne 5. 11. 2018, v níž uvedl (v rozporu s výpovědí z předešlého dne), že nemá finanční prostředky k vycestování a že by si na cestu musel peníze vypůjčit. Žalobce u sebe v době zajištění neměl žádné finanční prostředky ani jízdenku. Z toho lze usuzovat, že ve skutečnosti vycestovat nehodlal, alespoň ne ihned. Ani žalobcem deklarovaný účel návratu do České republiky (vyzvednutí osobních věcí) nemůže protiprávnost jeho jednání ospravedlnit. Uvedenou námitku proto soud shledal nedůvodnou.

22. Soud plně souhlasí i se závěrem žalované, že účelu zajištění žalobce by v daném případě nemohlo být dosaženo uložením některého z mírnějších zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Již z napadeného rozhodnutí a kontextu správního spisu je patrné, že žalobcova pobytová historie a maření rozhodnutí o správním vyhoštění a soudem uloženého trestu vyhoštění jsou klíčové důvody závěru o jeho nedůvěryhodnosti. Stěží lze důvěřovat, žalobci, že by spolupracoval se správními orgány v průběhu řízení o jeho správním vyhoštění za situace, kdy v minulosti opakovaně nerespektoval zákaz pobytu plynoucí z rozhodnutí o správním vyhoštění a trestních příkazů. Ani to však nejsou důvody jediné. Nelze přehlédnout skutečnost, že žalobce v minulosti již jednal tak, aby odvrátil následky spojené s povinností opustit území České republiky, a to již zmiňovaným bezdůvodným podáním žádosti o mezinárodní ochranu, čímž fakticky zmařil účel řízení o správním vyhoštění. Žalovaný rovněž správně poukázal i na skutečnost, že žalobce opakovaně změnil své příjmení, pouze z toho důvodu, aby zakryl svoji identitu a znesnadnil tak případné zjištění jeho pobytové historie. O ne zcela vážně míněné snaze o spolupráci s žalovanou pak svědčí i skutečnost, že na přímý dotaz ohledně dřívějších problémů s policií při svém prvním výsledku dne 4. 11. 2018 žalobce zamlčel některá dřívější správní vyhoštění a soudem uložené tresty vyhoštění, jakož i skutečnost, že dříve vystupoval pod jinými jmény, byť se zjevně jednalo o podstatné skutečnosti, které žalovaná musela zohlednit. Uvedením těchto skutečností přitom nemohl způsobit nebezpečí trestního stíhání sobě (a tím spíše ani jiné osobě), neboť již k potrestání za tato jednání došlo. Tyto skutečnosti uvedl až při svém druhém výsledku dne 5. 11. 2018, kdy již tyto skutečnosti vyplynuly na základě vlastních zjištění žalované, o čem svědčí obsah správního spisu. I v průběhu předmětného řízení tedy nespolečně plně s žalovanou a jednal tak, aby bylo znesnadněno zjištění skutečného stavu věci.
23. Tvrdí-li žalobce nyní v žalobě, že by se mohl po dobu řízení o správním vyhoštění a před jeho případnou realizací zdržovat u svých známých, pak je třeba uvést, že tuto skutečnost žalobce poprvé zmínil až v řízení před soudem a toto tvrzení navíc nijak nedoložil. Všechny uvedené okolnosti naopak ve svém souhrnu dokládají, že zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců by v daném případě nemohla splnit svůj účel, neboť sama o sobě by zjevně nemohla vést k zajištění spolupráce žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění, včetně jeho případného nuceného výkonu. Naopak zjištěné skutečnosti dokládají vážné nebezpečí, že by žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění mohl mařit nebo se mu vyhýbat, jako to už učinil v minulosti. Pro nemožnost uložení finanční záruky podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců navíc vedle uvedených okolností svědčí i skutečnost, že žalobce nedisponoval žádnými finančními prostředky nezbytnými k jejímu složení. Závěr žalované o neúčinnosti zvláštních opatření je tak logickým důsledkem předchozího jednání žalobce, jak je v napadeném rozhodnutí podrobně a přesvědčivě odůvodněno. I tato námitka je nedůvodná.
24. Konečně žalobce namítal, že žalovaná zohlednila pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch a že (blíže neupřesněná) tvrzení žalované uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou tendenční a účelová. Tato námitka je však natolik vágní a obecná, že ji soud nemůže vypořádat jinak, než také velmi obecně, a konstatovat, že žalovaná nepochybila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla všechny relevantní skutečnosti podstatné pro posouzení věci. Zjištěné skutečnosti se opírají o podklady, které si žalovaná pro své rozhodnutí opatřila a nejsou s nimi v rozporu. Žalovaná hodnotila veškeré zjištěné skutečnosti v kontextu a vzájemné souvislosti, neopomenula žádné podstatné skutečnosti a zohlednila i tvrzení uvedená žalobcem při výsleších. Své závěry

žalovaná rovněž řádně odůvodnila, přičemž soud neshledal v jejím hodnocení a závěrech žádné znaky účelovosti či libovůle. I tato námitka je tedy nedůvodná.

25. Protože soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly.
27. Soud usnesením ze dne 30. 1. 2018, č. j. 45 A 1/2018-21, ustanovil zástupcem žalobce advokáta Mgr. Jana Vavříka, MBA. Hotové výdaje ustanoveného zástupce a odměnu za zastupování platí tedy stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Výše odměny za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Odměna za zastupování činí 9 300 Kč. Tato částka je odměnou za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [první porada s klientem (dne 10. 12. 2018) včetně převzetí a přípravy zastoupení, nahlížení do správního spisu žalované dne 7. 12. 2018, písemné podání soudu (doplnění žaloby)] podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b), d) a f) advokátního tarifu. Odměnu za úkon spočívající v nahlížení do spisu vedeného zdejším soudem dne 7. 12. 2018 soud nepřiznal, neboť podle judikatury správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2007, č. j. 1 As 41/2006 - 75, nebo usnesení téhož soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40) nahlížení do spisu a studium spisu, které ustanovený advokát prováděl na počátku zastupování, je třeba pro určení odměny a náhrady hotových výdajů advokáta považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Zástupci dále náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč za tři úkony po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, cestovné ve výši 1 117 Kč podle § 13 odst. 5 advokátního tarifu a náhrada za promeškaný čas ve výši 600 Kč za šest půlhodin strávených cestou do místa zajištění žalobce dne 10. 12. 2018 podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci náleží 11 917 Kč. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. dubna 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce